

Thân từng hai tiếng vợ mình
Trăm năm bao nghìn bao tính ai bi
Số là bạn đây bạn tôi
Cũng nhau xây tầng ở ngoài cửa nhà
Ngày ngày vợ là quán gia
Đi chơi chi hỡi, vợ là tình nhân
Khi mà lỡ bước xa chân
Vợ như là mẹ ăn cơm sớm hôm.
Khi mà ốm yếu gãy môn
Vợ là bác sỹ chăm non hết lòng.
Khi nào vất vả lòng đồng
~~Vợ là bác sỹ cho~~
Vợ như là chị lau đống lệ em.
Khi nào trong dạ tới mềm
Vợ là em gái dịu hiền cơm canh.
Khi nào nắng cả cơn quạnh
Vợ là người thè và cười áo khăn
Chăm nom chiều chuộng như nhân
Vợ là đồng đội cùng ăn cùng làm.
Khi nào gãy gỗ vợ can
Vợ là nhân tố trong bàn giảng học.
~~Xuân~~ Mai sau trắng một cô già
Thử ai đi vợ vẫn là trắng non.

Nguyễn Đức Khương